

ויהי בימי אושורוֹשׁ הָא אֲוֹשֻׁרּוֹשׁ הַמֶּלֶךְ מהדוּ
ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה בימים ההם
כשבת המלך אושורוֹשׁ על כסא מלכוֹת אשר
בשושן הבירה בשנת שלוש למלכוֹ עשה משתה
 לכל שרוֹזׁ ועבדיו זיל פֶּסֶט ומדי הפרתמים ושורי
הmedianות לפניו בהראתו את עשר כבוד מלכוֹת
ואת יקר תפארת גודלוֹת ימים רבים שמנום ומאת
יום ובמלואת הימים הָאֱלָה עשה המלך לכל
העם הנמצאים בשושן הבירה למגadol ועד קץ משתה
שבעת ימים בחצר נת ביתן המלך זוֹרֵד כרפס
ותכלת אוזוֹ בחוצל בוץ וארגמן על גלילי כסף
ועמודי שע מנות זהב וכסף על רצפת בהט ושת
ודר וסורת והשכות בכליה זהב וכליים מצלמים שונים
וין מלכות רב כדי המלך והשתיה כדת אין אדם כי
כן יסְדֵּן המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש
ונשים המלכה

ויש עשתה משקה נשים ביום המלכות אשר למלך
אוֹשֻׁרּוֹשׁ: ביום השבייע כתוב לב המלך בין
אמר למחומן בזאת זרבונא בנטא ואבנתא זתר
וכרכס שבעת הסריסים המשרתים את פני
המלך אושורוֹשׁ להביא את ושתי המלכה לפני
המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את
יפה כי טובת מראה היא ומתמאן המלכה ושתי לבוא
בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצֵן המלך מאד
וומרתו בערה בו

לוֹחָכִים יְדַעַּי הַעֲתִים כִּי כֵן דָּבָר הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי כָּל
יְדַעַּי דָת וְדִין וְהַקְרָב אֶלְיוֹ כֶּרֶשְׂנָא שְׁתָר אַדְמָתָא
תְּרִשְׁישָׂ מְרָסָ מְרָסָנָא מְמוֹכָן שְׁבָעַת שְׁרִי פֶּסֶט וְמִדי
רָאֵי פָנֵי המלך היישבים ראשונה במלכות כדת מה
לעשות במלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר
המלך אושורוֹשׁ ביד הסрисים
ומומן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדוק
עותה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים
אשר בכל מדינות המלך אושורוֹשׁ כי יצא דבר
המלך על כל הנשים להבאות בעלייה בעיניהם
באמרם המלך אושורוֹשׁ אמר להביא את ישות
המלך לפני פניו ולא באהה: «וְהִיּוּ חֲזָה תָּאַמְרֵנָה שְׁרוֹת
פֶּסֶט וְמִדי אשר שְׁמַעַו» אַתְּ־דָבָר הַטְּלָבָה לְכָל שְׁרִי
המלך וכדי בזינו וקצתם: «אָס־עַל־הַמֶּלֶךְ טֹוב יֵצֵא דָבָר
מְלָכָות מְלָפְנֵי וַיַּפְתַּח בְּדִתִּי פֶּסֶט וְמִדי ולא יַעֲבוֹר
אֲשֶׁר לְאַתְּ־בֹא וְשָׁתִי לִפְנֵי המלך אֲוֹשֻׁרּוֹשׁ וְמְלָכָות
יִתְן הַמֶּלֶךְ לְרַעֲוָתָה הַטּוֹבָה מִמְנָה וּנְשָׁמָעַ פרטם»

1) פסוק א': הדלית בדגש חזק. 2) פסוק ח': הצד' בשוא נג, ולמנגן בשוא פתח. ולכל הדעות הפ"א רופיה, והטענו כי בפ"א דגש היה לשון
ଘלים (כמו בישעיה ו. ר "ובידוך רצפה") וככ"ב הרב מנחת שי ביזוקאל (מ. י"ז). 4) פסוק ד': הפ"א בגעיא וכן יש לנמוד מה מעט. 5) פסוק ח': יפסיך מעט בין המליטים
אשר שמעו לבון "את דבר המלכה" (ע"נ סעון ליאיד עםודין ציד-צית ובודיאר). 6) פסוק כ': הגימל' רופיה בספרים מודיקים (תנ"ך קורן ובודיאר).

א. זיהי בימ' אֲחַשּׁוֹרּוֹשׁ הוּא אֲחַשּׁוֹרּוֹשׁ הַמֶּלֶךְ מלך מהדי¹
ונדר-בוש שבע עשרים ומאה מרדינה: ב. ביטים הַהְם
בשעתה המלך אֲחַשּׁוֹרּוֹשׁ על בפה מלכוֹת אשר
בשושן הבירה: ב. בשנת שלוש למלכוֹ עשה משתה
לכל-שְׁרִי ועבדיו זיל פֶּסֶט ומדי הפרתמים ושרי
הmedianות לפניו: ב. בהראתו אַתְּ־עַשְׂרֵן בבוד מלכוֹת
יום: ב. במליאת הַיְמִים הָאֱלָה עַשְׂרֵן המלך למלך
העם הגמצאים² ב. בשושן הבירה למגadol ונדר-בקען משתה
שבעת ימים בחצר געת ביתן המלך: ב. חורן ברפס
ותבלת אחיו בחליל-בוץ וארגמן על גלילי מייל בסקפ
ונפודר שְׁשָׁ מְפֹתִיחָה זחב ובסף על רצפת בחתון-ניש
ונדר וסתרת: ב. השקות בכליה זחב וכליים מפלים שונים
וין מלכות רב ביר המלך: ב. והשתיה בדעת אין אנס מלע ביר
כנו ייפד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש
ויאיש: ב. גם ושתיה המלכה

עשתה משקה נשים בית המלכות אשר למלך
אושרוי: ב. ביום השבייע בטוב לב-המלך בין
אבל למחוֹן בזאת חרבונא בנטא ואבנתא ותר
וכרכס שבעת הסריסים המשרתים את פנוי
המלך אושרוי להביא את ושתי המלכה לפני
המלך בבר ממלכות להראות העמים והשרים את
זפיה ביר-טובה מראה קיא: ב. ותמן המלכה ושתיה לבוא
ברבר המלך אשר בזיד הפריסים ויקצֵן המלך מאד
וחמתו בערה מלע בו: ב. ויאמר המלך
לחכמים יְדַעַּי הַעֲתִים פִּירְבֵּן רַבְּרַ הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי כָּל
זְעִיקָת וְדִין: ב. והקרב אליו בראשיא שתר אדרטה
טריש מרס מרסניא ממוקן שבעת שרי פֶּסֶט ומדי
ראי פָנֵי המלך היישבים ראשונה במלכות בדעת מה
לעשות במלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר
המלך אושרוי ביר הפריסים: ב. ויאמר
momco פָמָקָן לפנוי המלך וחשרים לא על המלך לבוד
עotta ושתיה המלכה כי על-כל-השרים ועל-כל-העמים
אשר בכל מדינות המלך אושרוי: ב. בידיא דבר
המלך על-כל-הנשים להבאות בעלייה בשוא נג בעיניהם
באמלים המלך אושרוי אמר להביא את ישות
המלך לפני פניו ולא באהה: «וְהִיּוּ חֲזָה תָּאַמְרֵנָה שְׁרוֹת
פֶּסֶט וְמִדי אשר שְׁמַעַו» אַתְּ־דָבָר הַטְּלָבָה לְכָל שְׁרִי
המלך וכדי בזינו וקצתם: «אָס־עַל־הַמֶּלֶךְ טֹוב יֵצֵא דָבָר
מלכות מלפני ויפתח בדתי פֶּסֶט וְמִדי ולא יַעֲבוֹר
אשר לא תבוא ושתיה לפני המלך אושרוי ומלכותה
יתן המלך לרעותה הטובה ממנה ונשמע פרטם»

1) פסוק א': הדלית בדגש חזק. 2) פסוק ח': הצד' בשוא נג, ולמנגן בשוא פתח. ולכל הדעות הפ"א רופיה, והטענו כי בפ"א דגש היה לשון
ଘלים (כמו בישעיה ו. ר "ובידוך רצפה") וככ"ב הרב מנחת שי ביזוקאל (מ. י"ז). 4) פסוק ד': הפ"א בגעיא וכן יש לנמוד מה מעט. 5) פסוק ח': יפסיך מעט בין המליטים
אשר שמעו לבון "את דבר המלכה" (ע"נ סעון ליאיד עםודין ציד-צית ובודיאר). 6) פסוק כ': הגימל' רופיה בספרים מודיקים (תנ"ך קורן ובודיאר).

המלך אֲשֶׁר יַעֲשֵׂה בְּכָל מִלْכֹּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכֵלָן הָנְשִׁים יְתַנוּ יְקָרָה לְבָעֵלָיו לְמַגְדָּול וְעַד קַטָּן וַיַּעֲשֵׂה הַדָּבָר בָּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשְׁרִים וַיַּעֲשֵׂה הַמֶּלֶךְ מָמוֹן יוֹשָׁלוֹ סְפָרִים אֶל כָּל מִדְינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מִדְינָה וּמִדְינָה כְּכֹתֶבֶת וְאֶל עַם וּעַם כְּלָשׁוֹנוֹ לְהִיוֹת כָּל אֲשֶׁר שָׁרַד בְּבַיְתוֹ וּמִדָּבָר כְּלָשׁוֹן עָמִי

הַאֲלָה כְּשֶׁר זָמְתָה הַמֶּלֶךְ אֲזֹשְׁרוֹשׁ זָכוֹ אֶת וְשָׁתִי וְאֶת אֲשֶׁר עָשָׂה וְאֶת אֲשֶׁר נִגְזַר עַלָּה וַיֹּאמְרוּ נָעַרְיָה הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו יִבְקַשׁוּ לְמַלֵּךְ נְעוּרָות בְּתוּלָת טֻבָּות מִרְאָה וַיַּפְקַד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל מִדְינֹת מִלְכֹּתוֹ וַיִּקְבְּצֹו אֶת כָּל נְעוּרָה בְּתוּלָת טֻבָּת מִרְאָה אֶל שׁוֹעֵן הַבִּירָה אֶל בֵּית הָנְשִׁים אֶל יָד הָנָא סְרִיס הַמֶּלֶךְ שָׁמֶר תְּמָלֵךְ תֹּזֶת וְשָׁתִי וַיַּעֲשֵׂה הַדָּבָר בָּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעֲשֵׂה כָּן

אֲישׁ יְהוּדִי הִיחָה בְּשֹׁוֹשָׁן הַבִּירָה וְשָׁמוֹ מְרַדְכִּי בֶן יָאִיר בֶן שְׁמַעַי בֶן קִישׁ אֲישׁ יִמְנִי אֲשֶׁר הַגְּלָה מִירוּשָׁלים עַמְּגַלְתָּה עַמְּגַלְתָּה עַמְּמַלְכָה עַמְּגַלְתָּה אֲשֶׁר הַגְּלָה נְבוּכְדָנֶצֶר מֶלֶךְ בְּבָבָל יְהִי אָמֵן אֶת הַדָּסָה הִיא אָסְטָר בַּת דָדוֹ כִּי אֵין לה אָב וְאָם וְתַגְנָרָה יְפַת תָּאָר וְטוּבָת מִרְאָה וּבְמִוּת אָבָיה וְאָמָה לְקוֹזה מְרַדְכִּי לוֹ לְבַת וַיָּהִי בְּהַשְׁמָעָה דָבָר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבִּץ נְעוּרָות רְבָות אֶל שׁוֹעֵן הַבִּירָה אֶל יָד הָנָי וְתַלְכָה אָסְטָר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל יָד הָנָי שָׁמֶר הָנְשִׁים וַיַּטְבֵּל הַגְּנָרָה בָּעֵינֵי וַתַּשְׁאַחֲזֵד לְפָנָיו וַיַּהַלֵּל אֶת תְּמֹרְקִיהָ וְאֶת מִנוּתָהָ לְתַתָּה לְהָ וְאֶת שְׁבָעָ הַגְּנָרָות הַרְאִוּתָה לְתַתָּה לְהָ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיַּשְׁנַהַר וְאֶת נְרוּתָה לְשׁוּב בַּיּוֹת הָנְשִׁים לְאֶתְנָה אָסְטָר אֶת עַמָּה וְאֶת מַלְדָתָה כִּי מְרַדְכִּי צָהָה עַלְיהָ אָשֶׁר לֹא תַגִּיד וּבְכָל יּוֹם וַיָּמָלֵא מְרַדְכִּי מִתְהָלֵךְ לְפָנֵי חָצֵר בֵּית הָנְשִׁים לְדִיעָת אֶת שְׁלֹמֶם אָסְטָר וּמַהְיָעָשָׂה בָּהָ וּבְהַגְּיָעָת תָּרָגְנָרָה וְגַנְעָרָה לְבֹוא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲזֹשְׁרוֹשׁ מִקְּזָה הָיָית לָהּ כְּדָת הָנְשִׁים שְׁנִים עַשְׁר וַדְשַׁע כִּי כָּן יִמְלָאוּ יִמְיָרְקִיהָן שְׁעָה זְדִישִׁים בְּשָׁמְן הַמֶּרֶב וְשָׁהָה זְדִישִׁים בְּבָשָׁמִים וּבְתְּמֹרְקִי הָנְשִׁים וּבָהּ הַגְּנָרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ אֶל אֶת כָּל אֲשֶׁר תָּמָרָה נְגַנְּרָה בָּאָה עַמָּה מִבֵּית הָנְשִׁים עַד בֵּית הַמֶּלֶךְ נְגַנְּנָה לְהָ לְבֹוא אֶל הַמֶּלֶךְ הָיָה שְׁבָה אֶל בֵּית בְּעָרְבָן הָיָה בָּאָה מִלְוָעָ אֶל הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל אֲשֶׁר תָּמָרָה נְגַנְּרָה בָּאָה לְבֹוא עַמָּה מִבֵּית הָנְשִׁים עַד בֵּית הַמֶּלֶךְ בְּעָרְבָן הָיָה בָּאָה מִלְוָעָ אֶל הַמֶּלֶךְ שָׁמֶר הָנְשִׁים שְׁנִי אֶל יָד שְׁעַשְׁגָן סְרִיס הַמֶּלֶךְ שָׁמֶר הַפְּלָגִישִׁים לֹא תָבֹא עַד אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי אִם חַפְצָן בָּהּ הַמֶּלֶךְ וּנְקָרָא בָּשָׁם וּבְהַגְּיָעָת תָּרָא אָסְטָר בְּתָאָבִיחִילָן דָר מְרַדְכִּי אֲשֶׁר לִקְחָה לוֹ לְבַת לְבֹוא אֶל

(7) פסוק כ': העניין בשוא נ. (8) פסוק א': מתגונג לומדר כל הקלה תיבוה ובירוח בקהל רם ואות"כ יחוור הש"ץ לבדו בקהל רם על כל הפסוק. (10) שם: יאריך מונע בתיבה זו. (11) פסוק י'ג': הטעם בטעין עם העמודה קלה בתיביז. וכן כל לשון "ונתנו" "להנתנו" "וינווננו" שבמגילה אם הטעם בעוני. והתוינו מנתקה בצרוי. (12) פסוק י'ג': הגמ"ל דרפהה בספרדים מודוקים (תנ"י קוון ובוריואר). וכנראה שכ' היה שמו בפרשיות. (13) שם: מתגונג

הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֵׂה בְּכָל מִלְכֹּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכֵל הָנְשִׁים יְתַנוּ יְקָרָה לְבָעֵלָיו לְמַגְדָּול וְעַד קַטָּן: וַיַּעֲטֵב הַדָּבָר בָּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשְׁרִים וַיַּעֲשֵׂה הַמֶּלֶךְ בְּדָבָר מִמְוֹקָן: וַיַּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל מִדְינָה אֶל מִדְינָה וּמִדְינָה כְּכֹתֶבֶת וְאֶל עַם וּעַם כְּלָשׁוֹנוֹ לְהִיוֹת כָּל אֲשֶׁר שָׁרַד בְּבַיְתוֹ וּמִדָּבָר כְּלָשׁוֹן עָמִי:

ב' אַחֲרָה הַדָּבָר הַאֲלָה בְּשֶׁנְדָה חַמְתָה הַמֶּלֶךְ אֲמְשָׁרוֹשׁ זָכָר אֶת זָוָשָׁתָה וְאֶת אֲשֶׁר גַּנְגַּר עַלְיהָ: וַיֹּאמְרוּ גַּנְגַּר עַרְבִּי בְּגַעֲרָה טֻבָּות מִרְאָה: וַיִּפְלֹךְ הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל מִדְינָה מִלְכֹּתוֹ וַיַּקְבִּץ אֶת כָּל-גַּנְגָּרָה בְּתִדְבָּר וְבְעֵינֵי הַמֶּלֶךְ שָׁמֶר הַבִּרְכָה אֶל-יִשְׂרָאֵל הַגְּנָרָה אֶל-גַּנְגָּרָה: וַיַּעֲשֵׂה אֶל-יִשְׂרָאֵל תְּמִימָה וְשָׁתִי וַיַּעֲטֵב הַדָּבָר בָּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעֲשֵׂה כָּן:

וְשָׁמוֹ מְרַדְכָּי בֶן יָאִיר בֶּן שְׁמַעַי בֶּן-מְנִינִי אֲישׁ יִמְנִינִי אֲשֶׁר הַגְּלָה מִירוּשָׁלים עַמְּגַלְתָּה אֲשֶׁר הַגְּלָה עַמְּמַלְכָה עַמְּמַלְתָּה עַמְּגַלְתָּה יְבִנְיָה מִלְדִי-יְהוּדָה אֲשֶׁר הַגְּלָה נְבוּכְדָנֶצֶר מֶלֶךְ בְּבָבָל וַיֹּהֵי אָמֵן אֶת-תְּדָרְפָה הִיא אָסְטָר בַּת-דָדוֹ כִּי אֵין לה אָב וְאָם וְתַגְנָרָה יְפַת-תָּאָר וְטוּבָת מִרְאָה וּבְמִוּת אָבָיה וְאָמָה לְקוֹזה מְרַדְכָּי לוֹ לְבַת וַיַּהַי בְּהַשְׁמָעָה דָבָר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבִּץ נְעוּרָות בְּבָוֹת אֶל-שָׁוֹשָׁן הַבִּירָה אֶל-יִשְׂרָאֵל אָסְטָר בַּת-מְרַדְכָּי אֶל-יִשְׂרָאֵל וַיַּתְקַדֵּם הַגְּנָרָה בָּעֵינֵי וְתַשְׁאַל מְלָאָה חָסָר לְפָנָיו וַיַּכְּלֵל אֶת-פְּמַרְקִיהָ וְאֶת-מְנוּתָהָ לְתַתָּה לְהָ וְאֶת שְׁבָעָ הַגְּנָרָות הַרְאִוּתָה לְתַתָּה לְהָ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיַּשְׁנַהַר וְאֶת-גְּנָרָתִיהָ לְטוּבָת מִלְוָעָתָה בְּבַיּוֹת הָנְשִׁים: וַיַּטְבֵּל הַגְּנָרָה בָּעֵינֵי וְתַשְׁאַל מְלָאָה צְבָר לְפָנָיו וַיַּכְּלֵל אֶת-פְּמַרְקִיהָ וְאֶת-מְנוּתָהָ לְתַתָּה לְהָ וְאֶת שְׁבָעָ הַגְּנָרָות הַרְאִוּתָה לְתַתָּה לְהָ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיַּשְׁנַהַר וְאֶת-גְּנָרָתִיהָ לְטוּבָת מִלְוָעָתָה בְּבַיּוֹת הָנְשִׁים: לְאֶדְהִיאדָה אָסְטָר אֶת-עַמָּה וְאֶת-מַוְלָתָה כִּי מְרַדְכָּי צְנָה עַלְיהָ אֲשֶׁר לָא-תַגִּיד וְאֶת-בְּכָל-יּוֹם יִמְלָאוּ יִמְיָרְקִיהָן שְׁעָה זְדִישִׁים בְּבָשָׁמִים וּבְתְּמֹרְקִי הָנְשִׁים וְאֶת-דָבָר לְדִיעָת אֶת-שְׁלֹמֶם אָסְטָר וּמַה-יָּعָשָׂה בָּהָ וּבְהַגְּיָעָת תָּרָגְנָרָה וְגַנְעָרָה לְבֹוא אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ הָיָה בָּאָה מִלְוָעָ אֶל-הַמֶּלֶךְ שְׁנִים עַשְׁר הָרְדָבָה כִּי בְּנֵי-הַגְּנָרָה בָּאָה מִלְוָעָ אֶל-הַמֶּלֶךְ שְׁנִים עַשְׁר הָרְדָבָה וְשָׁהָה זְדִישִׁים בְּבָשָׁמִים וּבְתְּמֹרְקִי הָנְשִׁים וְאֶת-בְּכָל-יּוֹם יִמְלָאוּ יִמְיָרְקִיהָן שְׁעָה זְדִישִׁים בְּבָשָׁמִים וּבְתְּמֹרְקִי הָנְשִׁים וְאֶת-בְּכָל-יּוֹם יַעֲשֵׂה הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל-אֲשֶׁר תָּמָרָה הַגְּנָרָה בָּאָה מִלְוָעָ אֶל-הַמֶּלֶךְ שְׁנִים עַשְׁר הָרְדָבָה כִּי בְּנֵי-הַגְּנָרָה בָּאָה מִלְוָעָ אֶל-הַמֶּלֶךְ שְׁנִים עַשְׁר הָרְדָבָה וְשָׁהָה זְדִישִׁים בְּבָשָׁמִים וּבְתְּמֹרְקִי הָנְשִׁים וְאֶת-בְּכָל-יּוֹם יַעֲשֵׂה הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל-אֲשֶׁר תָּמָרָה הַגְּנָרָה בָּאָה מִלְוָעָ אֶל-הַמֶּלֶךְ שְׁנִים עַשְׁר אָסְטָר בַּת-אָבִיחִילָן דָר מְרַדְכָּי אֲשֶׁר לִקְחָה לוֹ לְבַת לְבֹוא אֶל

(7) פסוק כ': העניין בשוא נ. (8) פסוק א': מתגונג לומדר כל הקלה תיבוה ובירוח בקהל רם ואוח"כ יחוור הש"ץ לבדו בקהל רם על כל הפסוק. (10) שם: יאריך מונע בתיבה זו. (11) פסוק י'ג': הטעם בטעין עם העמודה קלה בתיביז. וכן כל לשון "ונתנו" "להנתנו" "וינווננו" שבמגילה אם הטעם בעוני. והתוינו מנתקה בצרוי. (12) פסוק י'ג': הגמ"ל דרפהה בספרדים מודוקים (תנ"י קוון ובוריואר). וכנראה שכ' היה שמו בפרשיות. (13) שם: מתגונג

המלך לא בקשה דבר כי אם את אמר המלך סריס המלך שמל' הנשים ותהי אסתר נשאת זוּ בעני כל ראה ותליך אסתר אל המלך אושורוש אל בית מלכוּתו בחדש העשيري הוא וודש טבת בשנת שבע למלכוּתו ויאחָב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא זוּ ווזד לפניהם מכל הבותלות וישם כתר מלכוּת בראשה יימילכה תחת ושתיה ויעש המלך משתה גדוֹל לכל שרוֹן ועבדיוֹ את משתה אסתר והנזהה למדינוֹת עשה ויתן משאת כל המלך ובקבץ בתולות שנית מרדכי ישב בשער המלך אין אסתר מגדת מולדת ואת עמה כאשר צוה עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היה באמנה בימים אותו

ההם ומרדיי ישב בשער המלך קצף בוגתנו ותרש שני סריסי המלך משמי הספר ויבקשו לשלוֹ יד במלך אושורוש ויודע הדבר למרדיי ינד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי יבקש הדבר יימצא ויתלו שניהם על עז ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך גדל המלך אושורוש את המן בין המדთא האגני ונשאהו יישם את כסאו מעל כל השרים אשר אותו וכל עבدي המלך אשר בשער המלך כרעים ומשתווים להמן כי צוה לו המלך ומרדיי לא יכרע ולא ישתחוו ויאמרו עבدي המלך אשר בשער המלך למרדיי מדוע אתה עובר את מצות המלך וכי באמרים אליו יום ויום ולא שמע אליהם ונגידו להמן לדאות הייעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי וירא המן כי אין מרדכי כרע ומשתוו לו ימולא המן זמה ויבנו בעניינו לשלוֹ יד במרדיי לבדוק כי הנגידו לו את עם מרדכי יבקש המן להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכוּת אושורוש עם מרדכי חדש הראשון הוא זודש ניסן בשנת שטים עשרה למלך אושורוש הפליל פול' ה'א הגורל לפני המן מיום ליום ומזודש לזודש שנים עשר ה'א זודש אדר ויאמר המן למך אושורוש ישנו עם איז מפור ומفرد בין העמים בכל מדינות מלכוּת ודרתיהם שנות מל' עם ואת דתך המלך אינם עושים ומלך איז שנה להניזם אם על

(14) פסוק א': מהגנו לנו ר' בקהלת ו' ביהודה רם. (15) שם: מהגנו בישיבת "סנא ורומים" להבות בריג'יט בשם המן הראשו הכתוב כאן ובשם המן האחרון (לחלה ט', כ"ז). וכן נידף יותר מאשר להבות בכל פנס שמכור שיש גורם בלבול ולפעמים חלק מהקהל לא שומעים הכל, וכן נהג הרוב בא"ח (ש"ד פרשׁת תזוֹה א"ז י"ד). ומייניך יתעלם כל השירים ר' מנה, ולהמן ט', כ"ג-כ"ד) "אליהם כי המן" ר' ר' ר' א' (16) פסוק ז': יהוד להוניש את הנין.

המלך לא בקשה דבר כי אם את אשר יאמר חני סריס המלך שמר הגשים ותהי אסתר נשאת חן בעני קלראיה: ותלך אסתר אל המלך אושורוש אל-העפרי הווא-הדרש טבת בשנת שבע למלכוּתו: ויאחָב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא-חן ותסדר לפניו מכל הבותלות וישם כתר מלכוּת בראשה וימילכה תחת ושתיה: ויעש המלך משתה גדוֹל לקל-שריו ועבדיו את משתה אסתר והנזהה למפניות עשה ויתן משאת עיר המלך: ובקבוץ בתולות שניית ומרדיי ישב בשער המלך: אין אסתר מגדת מולדת מולדת ואת עמה באשר צעה עלייך מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה באשר הייתה באהנה אט:

ההם ומרדיי ישב בשער המלך קצף בוגתנו ותרש שני סריסי המלך משמרי הספר ויבקשו לשלה יד במלך אושורוש: ווינדע תרבך לארדיי ויאדר לאסתיר הסלבה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי: ויבקש תרבך וימצא ויתלו שניהם על עז ויבתב בספר דברי הימים לפני המלך: ג' אחריו הרכבים הלאה ג' 142 המלך אושורוש אט-המן¹⁵ בזיה-המורתא האגני ונשאהו ויבש את כסאו מעל כל השרים אשר אותו: ובל-עברי המלך אשר-בשער המלך ברים ומשתוחים להמן בירבון צויהלו המלך ומרדיי לא יברע ולא ישתחוו: ויאמרו עברי המלך אשר-בשער המלך למרדיי מדויע אטה עזיר את מאנת המלך: וויה באמרים באחים יום זום ולא שמע אליהם ונגידו להמן לראות הייעמדו דברי מרדכי פירעהיד להם אשר-הוא יהודי: וירא המן ביראי מרדכי ברע ומשתחוו לו וימלא דמן חמפה: ויבנו בעניינו לשלה יד במרדיי לבדו בירעהיד לו אט עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את-בל-היהודים אשר בבל-מלכוּת אושורוש עם מרדכי: בחדש הראשון הווא-הדרש ניסן בשנת שטים עשרה למלך אושורוש הפליל פול' ה'א הגורל לפני המן מיום ליום ומתקדש לתקדש שניהם עשר הווא-הדרש אדר: ויאמר המן למלך אושורוש ישנו עב-אדר מפז'ר ומפדר בין העמים בכל מדינות מלכוּת ודרתיהם שנות מכל-עם ואת-הדרי המלך אינם עושים ומלך איז שנה להניזם¹⁶: אט-על-

המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים ככר סף אשקל על ידי עשי המלאכה להביא אל גני המלך ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בז המדרתא האנגי צרף היהודים ויאמר המלך להמן הכספי נתון לך והעם לעשות בו כתוב בעניר ויקרא ספרי המלך בהודש הראשון בשלושה עשר ים בו יכתב ככל אשר צוה המן אל אחשדרפני המלך ואל הפעם אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם עם מדינה ומדינה כתבה ועם עם כלשונו בשם המלך אושורש נכתבו ונוזתם בטבעת המלך ונשלחו ספרים בידי הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד יקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לודש שנים עשר הוא חדש אדר ושללים לבוז פתשנו הכתב להנתן רת בכל מדינה ומדינה גלי לכל העמים להיות עדתיים ליום הזה הרצים יצאו דזופים בדבר המלך והדרת נתנה בשוען הבירה והמלך והמן ישבו לשותות והעיר שושן נבוכה:

ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר יזעק ועקה גוליה ומירה יבווא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודרטו מגיע אבל גדול לייהודים וצום ובכימוס פדר שק ואפר יציע לרבים ותבואנה נערות אסתור וסריםיה יגינו לה ותתזולחל המלכה מادر ותשלוח בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל ותקרא אסתור להתר מסריסי המלך אשר העמיד לפניה ותצוח על מרדכי אל רוזוב העיר אשר לפני שער המלך יגדר לו מרדכי את כל אשר קרו ואות פרשת הכספי אשר המן לשקל על גני המלך בייהודים לאבדם ואת פתשנו כתוב הדרת אשר נתן בשוען להשמידם נתן לו להראות את אסתור ולהגיד לה ולצאות עליה לבוא אל המלך להתזונ לו ולבקש מלפני על עמה יבווא התר יגדר לאסתור את דברי מרדכי ותאמר אסתור להתר ותצוח על מרדכי כל עברי המלך ועם מדינות המלך ידעים אשר כל איש ואשה אשר יבווא אל המלך אל הוצר הפנימת אשר לא יקרא זאת דתו להמית לבוד מאשר יושיטלו

המלך טוב יכתב לאבדם וعشרת אלפים ככר סף אשקל על ייד עשי הטלאכה להביא אל גני המלך ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בז המדרתא האנגי צרף היהודים: «ויאמר המלך הפסוף גתון לך ויחם לעשות בו בטוב בעניך: «ויקראו ספרי המלך בחדר השראשון בשלושה עשר ים בו ואל הפסות אשר עשו על מדינה ומדינה ואל שרי עם עם מדינה ומדינה כתבה ועם עם כלשונו בשם המלך אחשורש נכתב ונחתם בטבעת המלך: «ונשלוחם ספרים בידי הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מפער ועד זקן טף ונשיטם ביום אחד בשלושה עשר לודש שנים עשר הויא חרע אדר ושללים לבוז היבטים הכתב להנתן רת בכל מדינה ומדינה גליו לכל העמים להיות עדתיים ליום הזה: «הראים יצאו רחופים ברכר המלך והדרת נתנה בשוען הבירה והמלך והמן ישבו לשותות והעיר שושן נבוכה: ד א מרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר יזעק ועקה גוליה ומירה: «ויבוא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק: «ובכל מדינה ומדינה מקום אשר הבר מרדיך ודרטו מפייע אבל גדור ליהודים וצום ובכימוס ומසטר שק ואפר יציע לרבים: «ותבואנה ותבזונה נערות אסתור וסריםיה יגינו לה ותתזולחל המלכה מادر ותשלוח בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: «ותקרא אסתור להתר מסריסי המלך אשר העמיד לפניה ותצוח על מרדכי אל רוזוב העיר אשר לפני שער המלך: «וינדרלו מרדכי את כל אשר קרו ואות פרשת הפסוף אשר אמר המן לשקל על גני המלך בזיהודים בייהודים לאבדם: «ויאת פתשנו בתבגרת אשר נתן בשוען להשמידם נתן לו להראות את אסתור ולהגיד לה ולצאות עליה לבוא אל המלך להתרזנו ולבקש מלפני על עמה: «ויבוא בתוך יגדר לאסתור את דברי מרדכי: «וtamר אסתור להתר ותצוח על מרדכי אל מרדכי: «כל עברי המלך ועם מדינות המלך ידעים אשר כל איש ואשה אשר יבווא אל המלך אל הוצר הפנימת אשר לא יקרא אותה דתו להמית לבוד מאשר יושיטלו

המלך את־שרביט החובב ויחיה ונני לא נקראתי לבוא אל־המלך וזה שלושים ימים וינוידו למדכי את דברי אסתר ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל תדמי בנסיך להמלך בית המלך מכל היהודים כי אם הזרע תזריעי בעת הזאת רוץ והצלה יעמוד ליהודים מקום אוזר ואת מבית אביך תאבדו וכי ידע אם לעת כזאת הגעתם למלכות ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי לך כנשׁ אל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצם כן ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צותה עליו אסתר ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעمر בזצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך והמלך ישב על כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתוח הבית ויהי קראות המלך את אסתר המלכה עמדת בזצר נשאה חז בעיניו ווועט המלך לאסתר את שרביט החובב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט ויאמר לה המלך מה לך אסתר הרملכה ומה בקשתך עד וחצי המלכות יונתן לך ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשית לו ויאמל המלך מהרו אתzman לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה אסתר ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה שאלתך יונtan לך ומה בקשתך עד וחצי המלכות ותעשה ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי אם מצתתי חז בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן אל המשתה אשר עשה להם ומזר עשה דבר המלך ויצא המן ביום החוא שמו וטוב לב וכראותzman את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי זמה ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלו ויבא את אהביו ואת ורש אשטו ויספר להםzman את כבוד עשו ורב בנז' ואת כל אשר גדו המלך ואת אשר נשוא על השרים ועבדי המלך ויאמלzman אלף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אוטי וגם למזר אני קראו אלה עם

(17) פסוקים יב' ויז': מונגן לקוראו בשנו פסוקים אלו בלבד את הדילית בשואה קמץ עפ' דברי הrob לחם הביכורים (דף קכ"א ע"ב). ואין קפודא בוה כמו שיש בספר דקדוק העממים (NUMBER 14) שאין לדבר זה שורש כי אם ברכון הסופרים. ע"ש. (18) פסוק י"ד: רוח והצלחה - מונגן לומר כל הקהל תיבות אלו ביחס בקורס דס' (19) פסוק ט"ז: מתקבל בין הקורה הבדל בין "אבדתי" הרשותה שהבית בפתח לאבדתי השבית בפה קמץ (שמבטא הקמצ' המדויק בפה קמץ). כאלו הפה מלא מים, והוא מונגן. (20) שם: יית הקורה הבדל בין "אבדתי" הרשותה שהבית בפתח לאבדתי השבית בפה קמץ (שם בטא הקמצ' המדויק בפה קמץ). כאלו הפה מלא מים, והוא מונגן בין חולט לפתח וממש' האב"ע בספר פחות.

המלך: «ובכל זה איננו שוה לי בכל עת אשר אני רואה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך ותאמר לו ורשותך אשתו וכל אהבי יעשו עז גבה חמשים אמה ובקבר אמר מלך למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עט המלך אל המשטה שעמו וייטם הדבר לפני המן ויעש העץ

זה הוא נדרה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הוכרנות דברי הימים ויהיו נקרים לפניו המלך וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בנטניא ותרש שני סריסי המלך משמרי הספר אשר בקשו לשלו יד במילך אושוריו ויאמר המלך מה עשה יקר וגודלה למרדי כי עז זה ויאמרו נערין המלך משוטתו לא עשה עמו דבר ויאמר המלך מי בחצר והמן בא לחצך בית המלך האיזוננה אמר למילך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכנין לו ויאמרו נערין המלך אלו הנה המן עמד בחצר ויאמר המלך יבוא ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך צפץ בינו ויאמר המן בלבו למי צפץ המלך לעשות יקר יותר ממי ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך צפץ בינו יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשד רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו ונתן הלבוש והסוס על יד איש משורי המלך הפרתמים והלבשו את איש אשר המלך צפץ בינו והרכיבו על הסוס ברוחב העיר וקראו לפניו וככה עשה איש אשר המלך צפץ בינו ויאמר המלך להמן מהר קוז את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדי היהודי היושב בשער המלך אל תפילה דבר מכל אשר דברת ויקוז המן את הלבוש ואת הסוס וילבש ככה עשה איש אשר המלך צפץ בינו ויאמר מרדכי אל שעיר המלך והמן נדוזף אל ביתו אבל וחופי ראש: «ויספר המן לזרע אשתו ולכל אהבו את כל אשר קרו ויאמרו לו זכמי זורש אשרו את מזרע היהודים מרדי אשר החלות אשתו אם מזער היהודים מרדי אשר קרחו וירש לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפל תפילה לפניו: «עודם מדרברים עפו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את המן אל המשטה אשר עשתה אסתר: ויבא המלך והמן לשותה עם אסתר המלכה ויאמר

(21) פסוק א': פ██וק זה נהוגים לומר כל הקhal ביחס למלך "מלך" בקיצור וטיגון ביזה, לרמות על מה שדרשו חז"ל ב מגילה (ד"כ ט"ז סע"ב) נדרה שנמלכו של עולם (מנעד לכל חי טמן ל"א אות ט"ט). (22) שם: נדרה למנהגנו. (23) שם: יאריך בתיבת "מלך" בקיצור וטיגון ביזה, לרמות על דרשת חז"ל ב מגילה (ד"כ ט"ז ע"א) שלג'צמו הכהן.

ההוא נדרה²² שנת המלך²³ ויאמר להב"א את ספר הוכרנות דברי הימים ויהיו נקרים לפניו המלך וויפצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בנטניא ותרש שני סריסי המלך משמרי הספר אשר בקשו לשלו יד במלך אושוריו ויאמר המלך מה עשה יקר וגודלה למרדי עפו דברי: «ויאמר המלך מי בחצר ויחמוץ פא לחצך בית המלך התיצונה אמר למילך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכנין לו: «ויאמרו נערין המלך אלו הנה המן עמד בחצר ויאמר המלך יבוא: «ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך צפץ בינו ויאמר המן בלבו למי צפץ המלך לעשות יקר יותר ממי: «ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך צפץ בינו: «יביאו לבוש מלבות אשר לבשיבו המלך ומוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן בתר מלכות בראשו: «ונתנו הלבוש והפסום על ייד איש משורי המלך אל-מלך הפתתמים והלבישו את האיש אשר המלך צפץ בינו והרביבחו על-הפטום ברחוב העיר וקרואו לפניו בכח עשה לאיש אשר המלך צפץ בינו: «ויאמר המלך להמן מהר קח את-הלביש נאות הפטום כאשר דברת ועשה כן למרדי היהודי היושב בשער המלך אל-תפילה דבר מכל אשר דברת: «ויקח המן את-הלבוש ואת-הפסום וילבש את-מרדי וירביבחו ברחוב העיר ויקרא לפניו את-מרדי אשר המלך צפץ בינו: «ויאמר המלך אל-שער המלך ויחמוץ נרתק אל-ביתו אבל וחופי ראש: «ויספר המן לזרע אשתו ולכל אהבו את כל אשר קרחו ויאמרו לו זו גישתך חכמי ווער אשתו אם מזער היהודים מרדי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפל תפילה לפניו: «עודם מדרברים עפו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להב"א את המן אל המשטה אשר עשתה אסתר: «ויבא המלך ויחמוץ לשותה עס"א סטר המלכה: «ויאמר

(21) פסוק א': פ██וק זה נהוגים לומר כל הקhal ביחס למלך "מלך" בקיצור וטיגון ביזה, לרמות על מה שדרשו חז"ל ב מגילה (ד"כ ט"ז סע"ב) נדרה שנמלכו של עולם (מנעד לכל חי טמן ל"א אות ט"ט). (22) שם: נדרה למנהגנו. (23) שם: יאריך בתיבת "מלך" בקיצור וטיגון ביזה, לרמות על דרשת חז"ל ב מגילה (ד"כ ט"ז ע"א) שלג'צמו הכהן.

המלך לאסתור גם ביום השני במשתה חין מה שאלתך אסתור המלכה ותנתן לך ומה בקשרך עד זכי המלכות ותעש ותען אסתור המלכה ותאמור אם מצאת זון בעיניך המלך ואם על המלך טוב נתן לי נשוי בשאלתי ועמי בבקשתי כי נמכרנו אני ועמי להשמד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפוזות נמכרנו הורשתך כי אין ה策 שוה בנזק המלך

אוושורוש ויאמר לאסתור המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן ותאמור אסתור איש צר ואייב המן הרע הזה והמן נבעת מ לפני המלך והמלכה והמלך קם בזמנו ממשתה חין אל גנט הביתן והמן עמד לבקש על נפשו מאסתור המלכה כי ראה כי כתה אליו דרעה מאט המלך והמלך שב מגנט הביתן אל בית ממשתה חין והמן נפל על המטה אשר אסתור עליה ויאמר הדבר יצא מפי המלך ואני המן זופי ויאמר המלך הגם לכובש את המלכה עמי בביתה חרבונה איזוד מן הסרים לפניו המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בביתה המן גבה זומשים אמה ויאמר המלך תלחו עלי ויתלו את המן על העץ אשר הכנן ביום למרדי וומרת המלך שככה

זה הוא נתן המלך אוושורוש לאסתור המלכה את בית המן צר היהודים ומרדי בא לפניו המלך כי הגידה אסתור מה הוא לה ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתור את מרדכי על בית המן ותוסף אסתור ותדבר לפניו המלך ותפל לפניו רגלו ותבר ותתזונן לו להעביר את רעת המן האני ואת מושבתו אשר חזב על היהודים ווישט המלך לאסתור את שרבט הווה ובתקם אסתור ותעמד לפניו המלך ותאמור אם על המלך טוב ואם מצאת זון לפניו וכשר הדבר לפניו המלך וטובה אני בעינוי יכתב להשיב את הספרדים מושבת המן בורח מרדתא האני אשר בתר לאבד את היהודים אשר בבל מרים נזונות המלך: כי אייכחה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואייכחה אוכל וראיתי באבן מולדתי ויאמר

המלך אוושורש לאסתור המלכה ולמרדי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתור והוא תל על העץ על אשר שלוח ידו יהודים ביהודים: אין אכם בתבו על-היהודים בטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת

(25) פסוק ט: ויאמר חרבונה - יש נהגים שכאשר הש"ץ אומר תיבות אלין, עוניים הקהל "זוכר לטוב". (26) פסוק י: מנהנו לקרוא גם פסוק זה כל הקהיל יחד בקהל רם. (27) פסוק ז: מנהנו לזרוא את הוואי בשוא פתח, לפי שמנקדתו בשוא גניע.

המלך לאסתור גם ביום השני במשתה חין מה שאלך אסתור המלכה ותען לך ומה בקשרך עד זכי המלכות ותעש ותען אסתור המלכה ותאמור אם מצאת זון בעיניך המלך ואם על-המלך טוב נתן לך נשוי בשאלתי ועמי בבקשתך: כי נמכרנו אני ועמי להשמד להרוג ולאבד לאוילו לעבדים ולשפוזות נמכרנו הורשתך כי אין האר שוה בנזק המלך: ויאמר המלך

אושורוש ויאמר לאסתור המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן ותאמור אסתור איש צר ואייב המן הרע הזה והמן נבעת מ לפני המלך והמלך שב מגנת הביתן והמן עמד לבקש על-נפשו מאסתור המלכה כי ראה בירכתה אליו הרעה מאט המלך: ויהלך שב מגנת הביתן אל-ביתה מטהה חין והמן נפל על-המלך אשר אסתור עליה ויאמר המלך חמס לכובש את-המלך עמי בביתה הדבר יעצה מפי המלך ובפני המן חפודע: ויאמר חרבונה ²⁵ אחר מונחים רבים לפניו המלך גם הער העז אשר-עsha המן לפרקבי אשר דבר טוב על-המלך עמד בבית המן בפה חמשים אטחיגש המן ויאמר המלך תלחו עליו: ויתלו ²⁶ את-המן על-העז אשר-הכין

למרדי וחרמת המלך שככה: ח ב' ביום ההוא נטהן המלך אושורוש לאסתור המלכה את-ביה המן צר היהודים ומרדי בא לפניו המלך בירגידה אספהר מה הוואלה: וויסר המלך את-טבח הער על-ביה המן ויתגע לפרקבי ותשם אסתור את-מרדי ותוסוף אסתור ותדבר לפניו המלך ותפל לפניו את-ירעת המן ואת-ביה המן האני ותתחננו ליהרבר את-ירעת המן ותפְּלַל לפניו רגלו ותבר ותתחננו ליהרבר את-יהודיים ווישט המלך לאסתור את-שרבט הער ותקים אסתור ותעמד לפניו המלך: ותאמור אם על-המלך טוב ואם מצאת זון לפניו וכשר הדבר לפניו המלך וטובה אני בעינוי יכתב להשיב את-ספרדים מושבת המן בורח מרדתא האני אשר בתר לאבד את-יהודים אשר בבל מרים נזונות המלך: כי אייכחה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואייכחה אוכל וראיתי באבן מולדתי: באנון מולדת:

המלך אושורש לאסתור המלכה ולמרדי היהודי הוה בית-המן גתתי לאסתור והוא תל על-העז על אשר-שלוח ידו יהודים ביהודים: אין אכם בתבו על-היהודים בטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת

המלך בירכטב אֲשֶׁר־גְּכַתֵּב בְּשָׂם־הַפְּלִדְךָ וְנַחֲתָוּם בְּטֻבְעַת הַפְּלִדְךָ אֵין לְהַשִּׁיב: וַיַּקְרֹאוּ סְפִרְיֵי־הַפְּלִדְךָ בְּעֵת־הָהִיא בַּחֲרֵשׁ הַשְּׁלִישִׁי הַיְּאַתְּרֵשׁ סִינְזָה בְּשְׁלוּשָׁה וְעַשְׂרִים בָּזָה וְיִכְתֵּב בְּכָל־אֲשֶׁר־צָהָה מַרְדָּכַי אֶל־הַיּוֹדָה וְאֶל־הַאֲזֹשְׁדְּרָפְנִים וְהַפְּזָזָת וְשָׁרִי הַמְּדוֹנוֹת אֲשֶׁר־מִרְדָּכוֹן וְמִרְדָּכָה בְּכַתְבָּה וְעַם וְעַשְׂרִים וְמֵאָה מִרְדָּכוֹנָה וְמִרְדָּכָה כְּכַתְבָּה וְעַם וְעַם כְּלָשָׂנוֹ וְאֶל־הַיּוֹדָה כְּכַתְבָּם וְכְלָשָׂונָם וְיִכְתֵּב בְּשָׂם הַמֶּלֶךְ אֶל־הַשּׁוֹרֶשׁ וְיִזְהָם בְּטֻבְעַת הַפְּלִדְךָ וַיַּשְׁלַח סְפִרְיִם בַּידְךָם רַכְבֵּי הַרְכָּשׁ הַאֲחַשְׁתְּרָנוֹם בְּנֵי הַרְמָכִים: אֲשֶׁר־נָתַן הַפְּלִדְךָ לְהַיּוֹדָה אֲשֶׁר־בְּכָל־עִיר וְעַיר לְהַקְהֵל וְלַעֲמֹד עַל־נְפָשָׁם לְהַשְׁמִיד וְלַהֲרֹג וְלַאֲבֹד אֶת־כָּל־חַיל עַם וְמִרְדָּכוֹנָה הַצְּרִים אֲתָם טָף וְנָשִׁים וְשָׁלָלָם לְבָיו בַּיּוֹם אֶחָד בְּכָל־מִרְדָּכוֹנָה הַפְּלִדְךָ אֲחַשְׁוֹרֹשׁ בְּשְׁלוּשָׁה עַשְׁר לְחַדֵּשׁ שְׁנִים־שְׁעַר הַוְּאַתְּרֵשׁ אֲדָר: פָּתְשָׁנָן הַכְּתָב לְהַגְּמֹנָה דָת בְּכָל־מִרְדָּכוֹנָה וְמִרְדָּכוֹנָה גָּלוֹי לְכָל־הַעֲפָם וְלְהַיּוֹת הַיּוֹדָה עַתְּדִים עַתְּדִים דָתָה לְהַגְּמָן מַאֲכִיבָּם: הַרְכָּזִים רַכְבֵּי הַרְכָּשׁ הַאֲחַשְׁתְּרָנוֹם יִצְאָו מִבְּחָלִים וְדַחֲוִיפִים בְּרַכְבָּר הַפְּלִדְךָ וְמַחְתָּה נִתְּנָה בְּשָׁוֹשָׁן הַבְּרִיהָה: וְזָרְקָבִי יֵצֵא מִלְּפָנֵי הַפְּלִדְךָ בְּבָבוֹשׂ מִלְכָוֹת תְּכִלָּת וְחוֹר וְעַמְּרָת זְהָב גְּדוֹלָה וְתְּכִרֵּיךְ בּוֹזָן וְאַרְגָּמָן וְכָלָר שָׁוֹשָׁן צְהָלָה וְשְׁמָחָה: לְהַיּוֹדָה הַיְּמָה אָרָה וְשְׁמָחָה וְשְׁשָׁן וְיִקְרָה: וּבְכָל־מִרְדָּכוֹנָה וְעַיר וְעַיר גָּלוֹי לְכָל־לְהַיּוֹדָה מִשְׁפָּחָה וְיִזְרָעֵל פְּתַח־הַיּוֹדָה עַלְיהָם: ט וּבְשָׁנַיִם עַשְׁר חַדֵּשׁ הַוְּאַתְּרֵשׁ אֶחָד בְּשְׁלוּשָׁה עַשְׁר יּוֹם בְּוֹ אֲשֶׁר חַנֵּיעַ דְּבַר־הַפְּלִדְךָ וְדָתָה לְהַעֲשָׂות בַּיּוֹם אֲשֶׁר שָׁבְרוּ אַבָּי הַיּוֹדָה לְשִׁלּוּט בָּהָם וְנַהֲפֹךְ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלַׁטְוּ בְּיִהְוּדָה קְמָה בְּשָׁנַיִם: נִקְמָלוּ הַיּוֹדָה בְּעָרֵיהם בְּכָל־מִרְדָּכוֹנָה הַפְּלִדְךָ אֲשֶׁר־שְׁרוֹשׁ לְשָׁלָח יָד בְּמַבְקָשִׁי רַעֲתָם וְאִישׁ לְאַעֲמֵד לְפָנֵיהם³¹ בְּרַגְבָּל פְּחָקָם עַל־כָּל־הָעָםִים וְכָל־שְׁרִי הַמְּדוֹנוֹת וְהַאֲחַשְׁדְּרָפְנִים וְהַפְּזָזָת וְעַשְׁיָה הַפְּלִדְךָ אֲשֶׁר לְפָלֵךְ מְנַשְּׁאָים אֲתָה־הַיּוֹדָה בְּיַדְךָ נִפְלֵל פְּתַח־מִרְדָּכְבִּי עַלְיהָם: בְּרַגְבָּל מִרְדָּכְבִּי בְּבֵית הַפְּלִדְךָ וְשָׁמַעוּ חֹלֶךְ בְּכָל־הַמְּדוֹנוֹת בְּכָל־אֲבִיהָם מִרְדָּכְבִּי חֹלֶךְ וְגַדֹּל: וַיַּפְּגַּשׁ הַיּוֹדָה בְּכָל־אֲבִיהָם מִפְּתַח־תַּרְבָּה וְחַרְגָּן וְאַבְנָן האַלְפָנָה וְיִעָשׂו בְּשָׁנַיִם אֲבִיהָם: וּבְשָׁוֹשָׁן הַבְּרִיהָה הַרְגֵּי הַיּוֹדָה וְאֶבֶר חַמְשׁ³² מְאוֹת

(28) פסוק י"א בספר ספור הקדומים כתוב "וְלֹהָרָג" בואיו והוא הנושא המכון והישר. וכי א"צ לחזור את הפסוק פנויים פעם בואו' פנום ביל וא"ז. ועיין בירוחון אור תורה התשומ"ח סימן פ"ג. (29) פסוק ט"ז: פסוק זה ופסוק של אחריו נהגים לומר כל הקhal ביחיד בקהל. ובסוג זה, כאשר מודעת תיבת "אוֹהָה" – יראה את הס"ת המוחה לנוינו על התיבה, וכשאומר תיבת "זִקְנָה" ימשמעות בתפלין של וא"ז. (30) פסוק ב': המכון לומר "לְפִנְהָם" במלמד דזק. וא"מ"ג. (32) פסוק ז': מכאן יקרא התש"ז מושמה אחת עד ותיבת "עַשְׂרָה" בסוגו י' ונד בכלל.

ואת

וְאַתָּה פְּרָשְׁנְדִּתָּא

פְּרָשְׁנְדִּתָּא

ואת

וְאַתָּה דָּלְפָן

דָּלְפָן

ואת

וְאַתָּה אַסְפָּתָא

אַסְפָּתָא:

ואת

וְאַתָּה פּוֹרְתָּא

פּוֹרְתָּא

ואת

וְאַתָּה אַדְלִיא

אַדְלִיא

ואת

וְאַתָּה אַרְיְדָתָא

אַרְיְדָתָא:

ואת

וְאַתָּה פְּרָמִישָׂתָא

פְּרָמִישָׂתָא

ואת

וְאַתָּה אֲרִיסִי

אֲרִיסִי

ואת

וְאַתָּה אֲרִידִי

אֲרִידִי

עשרת

וְיִתְאַלְעֵשֶׁת

וְיִתְאַלְעֵשֶׁת:

בנֵי הָמִן בֵּין הַמְּדֻתָּא צְרָר הַיְהוּדִים הַרְגָּז וּבְבָזָה
לֹא שְׁלָחֵי אַתְּ-יִדְמָ: אַ בְּיּוֹם הַהְוָא בְּאַ מְסִפְר הַחֲרוֹנִים
בְּשִׁוְיזָן הַבִּירָה לְפִנֵּי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְטָר
הַמֶּלֶךְ בְּשִׁוְיזָן הַבִּירָה הַרְגָּז הַיְהוּדִים וְאַבָּד
חַמְשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאַת עַשְׁרַת בְּנֵי הָמִן בְּשָׁאָר
מִדְּינֹת הַמֶּלֶךְ מַה עָשׂוּ וְמַה שָׁאַלְתָּר יִנְתַּן לְךָ
וְמַה בְּקַשְׁתָּךְ עֹזֶר וְתַעַשׂ: וַיֹּאמֶר אַסְטָר אַסְ-עַלְיָה
הַמֶּלֶךְ טֹוב יִתְאַנְזֵן נְסָמָךְ לְיִהוּדִים אֲשֶׁר בְּשִׁוְיזָן
לְעַשְׂרַת בְּנֵי-הָמִן וְאַת עַשְׁרַת בְּנֵי-הָמִן יִתְלַבֵּשׁ
חַעַז: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת בֵּן וְתַגְתַּן כֵּת בְּשִׁוְיזָן
וְאַת עַשְׁרַת בְּנֵי-הָמִן תַּלְוֵן סְוִיכָלְלֵי הַיְהוּדִים הַיְהוּדִים אֲשֶׁר
בְּשִׁוְיזָן נָסֵב בְּיּוֹם אַרְבָּעָה עַשְׂרֵן לְחַדְש אַדְר וַיַּהֲרֹג
בְּשִׁוְיזָן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְבָזָה לֹא שְׁלֹחֵי אַתְּ-
יִדְמָ: וְשָׁאָר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמִדְּינֹת הַמֶּלֶךְ נְקַהֵלֵן
וְעַמְדֵן עַל-נְפָשָׁם וְנוֹחַ מַאֲכִילָם וְחַרְונֵן בְּשָׁגָנָיהם
חַמְשָׁה וְשָׁבָעִים אַלְפָיִם וּבְבָזָה לֹא שְׁלָחֵי אַתְּ-יִדְמָ:
אַ בְּיּוֹם שְׁלֹשָׁה עַשְׂרֵן לְחַדְש אַדְר וְנוֹחַ בְּאַרְבָּעָה
עַשְׂרֵבָן וְעַשְׂרֵה אַתְּ-יִום מִשְׁתָּחָה וְשְׁמַחָה: הַיְהוּדִים וְהַיְהוּדִים
אֲשֶׁר-בְּשִׁוְיזָן נְקַהֵלֵן בְּשְׁלֹשָׁה עַשְׂרֵבָן וְבְאַרְבָּעָה
עַשְׂרֵבָן וְנוֹחַ בְּחַמְשָׁה עַשְׂרֵבָן וְעַשְׂרֵה אַתְּ-יִום
מִשְׁתָּחָה וְשְׁמַחָה: וְעַל-בְּנֵי הַיְהוּדִים הַפְּרוּזִים הַיְשָׁבִים

בְּנֵי הָמִן בְּזַרְחַמְדָתָא צְרָר הַיְהוּדִים הַרְגָּז וּבְבָזָה
לֹא שְׁלָחֵי אַתְּ-יִדְמָ: אַ בְּיּוֹם הַהְוָא בְּאַ מְסִפְר הַחֲרוֹנִים
בְּשִׁוְיזָן הַבִּירָה לְפִנֵּי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְטָר
הַמֶּלֶךְ בְּשִׁוְיזָן הַבִּירָה הַרְגָּז הַיְהוּדִים וְאַבָּד
חַמְשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאַת עַשְׁרַת בְּנֵי-הָמִן בְּשָׁאָר
מִדְּינֹות הַמֶּלֶךְ מַה עָשׂוּ וְמַה שָׁאַלְתָּר יִנְתַּן לְךָ
וְמַה-בְּקַשְׁתָּךְ עֹזֶר וְתַעַשׂ: וַיֹּאמֶר אַסְטָר אַסְ-עַלְיָה
הַמֶּלֶךְ טֹוב יִתְאַנְזֵן נְסָמָךְ לְיִהוּדִים אֲשֶׁר בְּשִׁוְיזָן
לְעַשְׂרַת בְּנֵי-הָמִן וְאַת עַשְׁרַת בְּנֵי-הָמִן יִתְלַבֵּשׁ
חַעַז: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת בֵּן וְתַגְתַּן כֵּת בְּשִׁוְיזָן
וְאַת עַשְׁרַת בְּנֵי-הָמִן תַּלְוֵן סְוִיכָלְלֵי הַיְהוּדִים הַיְהוּדִים אֲשֶׁר
בְּשִׁוְיזָן נָסֵב בְּיּוֹם אַרְבָּעָה עַשְׂרֵן לְחַדְש אַדְר וַיַּהֲרֹג
בְּשִׁוְיזָן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְבָזָה לֹא שְׁלֹחֵי אַתְּ-
יִדְמָ: וְשָׁאָר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמִדְּינֹת הַמֶּלֶךְ נְקַהֵלֵן
וְעַמְדֵן עַל-נְפָשָׁם וְנוֹחַ מַאֲכִילָם וְחַרְונֵן בְּשָׁגָנָיהם
חַמְשָׁה וְשָׁבָעִים אַלְפָיִם וּבְבָזָה לֹא שְׁלָחֵי אַתְּ-יִדְמָ:
אַ בְּיּוֹם שְׁלֹשָׁה עַשְׂרֵן לְחַדְש אַדְר וְנוֹחַ בְּאַרְבָּעָה
עַשְׂרֵבָן וְעַשְׂרֵה אַתְּ-יִום מִשְׁתָּחָה וְשְׁמַחָה: הַיְהוּדִים וְהַיְהוּדִים
אֲשֶׁר-בְּשִׁוְיזָן נְקַהֵלֵן בְּשְׁלֹשָׁה עַשְׂרֵבָן וְבְאַרְבָּעָה
עַשְׂרֵבָן וְנוֹחַ בְּחַמְשָׁה עַשְׂרֵבָן וְעַשְׂרֵה אַתְּ-יִום
מִשְׁתָּחָה וְשְׁמַחָה: וְעַל-בְּנֵי הַיְהוּדִים הַפְּרוּזִים הַיְשָׁבִים

(34) פסוק זו יהוד בזקואה כל "את" "את" מהונך המגילא, כי יש טוויות מהמת המהוות של נשימה אחת רקוחם בעניפה. (34) פסוק ט: יאריך בויז של זיהוא".

בכעריו הַפְּרֹזֶות עָשִׂים אֶת יוֹם אֲרֵבָעָה עַשֶּׁר לְחִדְשָׁן אֶרְךָ שְׁמַחָה וּמִשְׁתָּחָה נִוּסָם טָוב וּמִשְׁלָחָן מִנּוֹת אֲיַשׁ לְרַעַחָז וּוַיְכַתֵּב מִרְדָּכָי אֶת־חִדְקָבָרִים הָאֱלָה וַיְשַׁלֵּחַ סְפָרִים אֶל־כָּל־הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מִדְינּוֹת הַפְּלָד אֲחַשְׁוֹרוֹשׁ הַקָּרוֹבִים וְהַרְחוֹקִים: אֶל־קִים עַלְיהֶם לְהִנּוֹת עָשִׂים אֶת יוֹם אֲרֵבָעָה עַשֶּׁר לְחִדְשָׁן אֶרְךָ וְאֶת יוֹם חִמְשָׁה עַשֶּׁר בּוֹ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה: כִּי־כִּים אֲשֶׁר־נִזְחָוּ בְּהַמִּינּוֹת מִאֵבִיהם וְהַחֲדָשָׁן אֲשֶׁר־נִחְפְּצָא נִזְחָוּ לְקַיְמָן לְשָׁמָאָה וּמִאָבָל לְיֻמָּן טָוב לְעַשּׂוֹת אֶת־יְמֵי מִשְׁתָּחָה וּשְׁמַחָה וּמִשְׁלָחָן מִנּוֹת אֲיַשׁ לְרַעַחָז וּמִתְּגִנּוֹת לְאַבִּינִים: וְזַקְבֵּל הַיְהוּדִים אֶת אֲשֶׁר־הַתְּלִוָּה לְעַשּׂוֹת וְאֶת אֲשֶׁר־כְּתָב מִרְדָּכָי אֲלֵיכֶם: כִּי הַמִּן בְּנֵי הַמְּדָרָתָא הָאֱגָנִי צָרֵל כָּל־הַיְהוּדִים חֹזֵב עַל־הַיְהוּדִים לְאַבְדָּם וְחַפֵּל פּוֹרֵר הוּא הַגּוֹלֵל לְהַקְטָם וּלְאַבְדָּם: כִּי־בְּבָאָה לְפָנֵי הַפְּלָד אָמַר עַמְּרִיבָּפָּר יְשִׁיב מִחְשְׁבָתוֹ הַרְעָה אֲשֶׁר־חָשַׁב עַל־הַיְהוּדִים עַל־רָאָשׁוֹ וִתְּלָוָה אָתוֹ וְאַתְּ־בָּנוֹ עַל־הַעַזִּים: כִּי־לְבָנָן קָרָאוּ לִימִם הָאֱלָה פּוֹרִים גָּאָרָה עַל־שָׁמֶן הַפּוֹר עַל־בָּנָן עַל־כָּל־דְּבָרִי הָאֱגָרָת³⁵ הָאֱגָרָת וּמְהַרְאָוּ עַל־בָּכָה וּמִפְּחָד הַגְּיֻע אֲלֵיכֶם: כִּי־קָמוּ וְקָבְלוּ הַיְהוּדִים עַלְיָהֶם וְעַל־זָרָעָם וְעַל־כָּל־הַגְּלָלִים עַלְיָהֶם וְלֹא יַעֲבוֹר לְהִנּוֹת עָשִׂים אֲתִ־שְׁנִי הַיְמִים הָאֱלָה כְּתָבָם וְכִמְנָם בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה כִּי־קָמוּ הָאֱלָה נִגְרָלִים וְגַנְשִׁים בְּכָל־דָּור וְדוֹר מִשְׁפְּחָה וּמִשְׁפְּחָה מִרְגִּנָּה וּמִרְגִּנָּה וְעִיר וְעִיר וּמִי הַפּוֹרִים הָאֱלָה לֹא יַעֲבֹר מִתּוֹךְ נִיְהוּדִים וּבְכָרָם לְאַרְצֵפָפָן מִזְרָעָם: כִּי־זַתְכַּתְבָּ אָסְטָר הַפְּלָבָה בְּתִ־אַבִּיתְיַל וּמִרְדָּכָי הַיְהוּדִי אֶת־כָּל־תְּקָפָה לְקִים אֶת־אָגָרָת³⁶ הַפּוֹרִים הָזָאת הַשְׁנִית: וַיְשַׁלֵּחַ סְפָרִים אֶל־כָּל־הַיְהוּדִים אֶל־שְׁבָע וּשְׁעִיר וּמִזְרָח מִרְיָנָה מֶלֶכְתָּה מִלְכָוֹת אֲשֶׁר־קָם כִּי־לְקִים אֶת־יְמִי הַפּוֹרִים הָאֱלָה בְּגַמְגִילָּה בְּאָשֶׁר־קָם³⁷ עַלְיָהֶם מִרְדָּכָי הַיְהוּדִי וְאָסְטָר הַפְּלָבָה וּבְאָשֶׁר־קָמוּ עַל־נְפָשָׁם וְעַל־זָרָעָם דְּבָרִי הַצּוּמוֹת וְזַעַקְתָּם וּמִמְּאָמָר אָסְטָר קִים³⁸ דְּבָרִי הַפּוֹרִים הָאֱלָה וְגַנְכָּתָב בְּסֶפֶר יְ וְיִשְׁטָם הַפְּלָד אֲחַשְׁוֹרוֹשׁ מִסְעָם עַל־הָאָרֶץ וְאַיִלְיָהָם: כִּי־כָל־מִעֵשָׁה תְּקָפָה וְגַבּוֹתָה וּפְרַשְׁתָּה גְּדוֹלָת מִרְדָּכָי אֲשֶׁר־גָּדוֹל הַפְּלָד הַמִּלְאָה הַמִּם בְּתוּבִים עַל־סֶפֶר דְּבָרִי הַיְמִים לְמֶלֶכִי מִרְיָה וּפְרָסָה: כִּי־מִרְדָּכָי הַיְהוּדִי מִשְׁנָה לְפָלָד אֲחַשְׁוֹרוֹשׁ וְגַדוֹּל לְיְהוּדִים וּרְצִיוּ לְרָב אַזְיוּ דָרְשׁ טָוב לְעַמוֹּ וְדָבָר שְׁלָום לְכָל־זָרָעָם

ואמרם: "לְיְהוּדִים הִזְתַּחַת אָוֹרָה וּשְׁמַחָה וּשְׁשָׁן וַיִּקְרֵד": ייגול המגילה ואיש ברכה אחרונה. יותר שר לא יברך בשעה שגולל.

(35) פסוק כ"ה: ובבבאה למנחוגו. (36) פסוק כ"ו וכ"ט: יונען המגילה בתיבת אגדות. (37) פסוק לא' ול'ב: הכו"ע בחידק והוי"ד בפתח. (38) פסוק ג': מנהגנו לקורא גם פסוק זה כל הקהיל ביחיד בקהל ר"ת.